

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci

žalobce: **G. L.**
nar. X., státní příslušnost X.
t. č. bytem X.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 12. 2019, č. j. OAM-1052/ZA-ZA11-ZA22-2019

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou žalobce napadal rozhodnutí vydané žalovaným dne 6. 12. 2019. Uvedl, že dne 24. 11. 2019 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 6. 12. 2019 bylo vydáno rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, č. j. OAM-1052/ZA-ZA11-ZA22-2019. Žalovaný tímto rozhodnutím rozhodl tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany se podle § 16 odst. 2 zákona č.

325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zamítá jako zjevně nedůvodná neboť Gruzie je zařazena na seznam bezpečných zemí původu.

2. Shora uvedené rozhodnutí žalobce napadá z toho důvodu, že se domnívá, že byl předcházejícím řízením o udělení mezinárodní ochrany jako jeho účastník zkrácen na svých právech. Rozhodnutí žalovaného napadá v celém rozsahu výroku.
3. Podle § 16 odst. 2 zákona o azylu platí: *„Jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze“.*
4. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že domněnka, dle které je určitá země označena jako bezpečná země původu, je vyvratitelná a je tedy potřeba v každém jednotlivém případě zkoumat, zda i ve vztahu k dotyčnému žadateli lze danou zemi považovat za bezpečnou. Žalobce má za to, že v jeho případě Gruzii za bezpečnou zemi původu považovat nelze a tím pádem žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí pochybil, pokud jeho žádost o mezinárodní ochranu zamítl jako zjevně nedůvodnou.
5. Žalobce má za to, že žalovaný nesprávně vyhodnotil jeho žádost jako zjevně nedůvodnou. Žalovaný si totiž neshromáždil dostatek aktuálních a relevantních podkladů pro vydání rozhodnutí, v důsledku čehož nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Výrok zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné proto nemá dostatečnou oporu ve správním spisu. Kromě toho je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
6. V napadeném rozhodnutí žalovaný nepracuje prakticky s žádnými informacemi o zemi původu žalobce. Jako jediný podklad pro vydání rozhodnutí žalovaný použil zprávu Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu z dubna 2019.
7. Z této zprávy však žalovaný odkazuje pouze na zcela obecné informace, které žádným způsobem nesouvisí s důvody žádosti o mezinárodní ochranu, které v žádosti prezentoval žalobce [obava z výhrůžek smrti ze strany věřitele nebo obava o svou bezpečnost související s tím, že žalobce bydlí v blízkosti hranic oblasti okupované Ruskem (Jižní Osetie), přičemž sám v minulosti proti ruským vojskům bojoval].
8. Již z názvu této zprávy je zřejmé, že uvedená zpráva, navíc vypracovaná žalovaným správním orgánem, byla vytvořena pro účely zařazení Gruzie na seznam bezpečných zemí, nikoliv pro účely individuálního posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podané žalobcem. Již z tohoto důvodu považuje žalobce tuto zprávu za neobjektivní a zcela nedostatečnou pro řádné zjištění skutkového stavu. Tato zpráva totiž vůbec nezohledňuje individuální důvody žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, a proto ji nelze považovat za přesnou, jak vyžaduje § 23c písm. c) zákona o azylu.
9. Ačkoliv je pravda, že v rámci řízení o mezinárodní ochraně v případě, kdy žadatel pochází z bezpečné země původu, leží větší část důkazního břemene na samotném žadateli. Jak konstatoval NSS v rozsudku ze dne 30. 9. 2008, sp. zn. 5 As 66/2008 [bod IV.c)]: *„označení*

určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu“ (důraz doplněn). Neznamená to však, že by se celé důkazní břemeno kompletně přesunulo na žadatele a že žalovaný by mohl prakticky rezignovat na shromáždění přesných a aktuálních informací z různých zdrojů o zemi původu žadatele o mezinárodní ochranu. Povinnost zjistit stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, která vyplývá z § 3 správního řádu, totiž nese správní orgán i v případě žádosti o mezinárodní ochranu podanou cizincem pocházejícím z bezpečné země původu.

10. Žalobce má za to, že v rámci řízení uvedl skutečnosti, které mohou být relevantní minimálně ve vztahu k udělení doplňkové ochrany. Takovou skutečností je i obava z jednání věřitele, jak potvrdil NSS v rozsudku sp. zn. 5 Azs 50/2014: *„platí, že obavy z věřitele sice zpravidla nejsou relevantní z hlediska udělení azylu dle § 12 zákona o azylu (nikoli však proto, že jde o soukromého původce tvrzeného příkoří, ale proto, že působení tohoto příkoří zpravidla nemá souvislost s důvody pronásledování, které jsou taxativně vymezeny v § 12 zákona o azylu, a které tvoří jeden z nezbytných prvků definice uprchlíka), ale mohou mít, za splnění dalších podmínek (zejména: reálně hrozící příkoří dosahuje intenzity vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu a stát původu není schopen či ochoten poskytnout před tímto skutečným nebezpečím vážné újmy účinnou ochranu), význam z hlediska možného udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.*
11. Žalobce je s ohledem na uvedené přesvědčen, že rozhodnutí o zamítnutí jeho žádosti jako zjevně nedůvodné je výsledkem nezákonného postupu žalovaného, který si neopatřil dostatečné množství aktuálních a relevantních informací o zemi původu žalobce a zároveň nepřihlédl ke všemu, co žalobce v rámci řízení tvrdil nebo co vyšlo najevo. V důsledku toho žalovaný nezjistil skutkový stav způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem jeho případu.
12. Žalobce se ohrazuje proti argumentaci žalovaného, že svou žádost o mezinárodní ochranu podal čistě účelově s cílem legalizace jeho dalšího pobytu na území, kterou považuje za zcela nadbytečnou. Žalobce v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2011, č. j. 5 Azs 6/2011-49, podle kterého: *„Skutečnost, že žadatele vedla k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany také „snaha o legalizaci pobytu na území ČR“, nepostačuje sama o sobě k zamítnutí této žádosti jako zjevně nedůvodné podle § 16 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, či k neudělení mezinárodní ochrany podle § 12 až 14a téhož zákona, neboť tato skutečnost ještě nevylučuje, že žadatel opustil zemi původu a chce se usídlit v ČR právě proto, že má odůvodněný strach z pronásledování v zemi původu z azylově relevantních důvodů, nebo že by v případě navrácení do této země čelil skutečnému nebezpečí vážné újmy zakládajícímu nárok na doplňkovou ochranu“.*
13. Žalobce má za to, že v podstatě každá žádost o mezinárodní ochranu je podaná také s cílem legalizace pobytu žadatele na území České republiky, v důsledku toho, že zákon o azylu přiznává žadatelům právo setrvat na území do pravomocného rozhodnutí o jejich žádosti (§ 3d zákona o azylu). Žalobce v tomto kontextu odkázal na rozsudek NSS ze dne 18. 6. 2019, č. j. 8 Azs 27/2019-52, podle kterého *„Čas podání žádosti by tedy stěžovateli neměl být sám o sobě k tíži a správní orgán žádost nemůže a priori posuzovat jako účelovou „k legalizaci pobytu“. Zvláště k ní nesmí přistupovat jinak než k žádostem, které nepovažuje za „účelové“. Vždyť žádosti o azyl mají kromě funkce ochranné obecně za účel*

umožnit cizinci legální pobyt na území; mezinárodní ochranu lze z azylově relevantních důvodů poskytnout i žadateli, který žádost podal zcela zjevně „účelově“.

14. Skutečnost, že žalobce nepodal žádost o mezinárodní ochranu bezprostředně po svém vstupu na území České republiky, nevylučuje u žadatele existenci odůvodněného strachu z pronásledování nebo vážné újmy. Argumentace žalovaného považuje žalobce v tomto ohledu za zcela nadbytečnou. Zároveň má žalobce za to, že v rámci řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl skutečnosti, které z pohledu zákona o azylu za splnění dalších podmínek mohou být relevantní minimálně ve vztahu k udělení doplňkové ochrany. V jeho případě je proto nerozhodné, že o mezinárodní ochranu nepožádal dříve.
15. Navrhoval tedy, aby krajský soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 12. 2019 zruší a věc žalovanému vrátí k dalšímu řízení.
16. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že neshledává oprávněnost žalobních námitek uvedených žalobcem a nemůže učinit ani závěr, že by tyto prokazovaly nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí správního orgánu. Odkázal plně na písemnosti založené ve správním spise a na vydané rozhodnutí žalovaného, který postupoval plně v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu. Správní orgán v daném případě zjistil skutečný stav věci a přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo a jeho rozhodnutí je i přezkoumatelným a dostatečným způsobem odůvodněno. Z tohoto pohledu považuje uplatněné žalobní námitky s ohledem na výpovědi žalobce v průběhu správního řízení za nedůvodné. Žalovaný trvá na tom, že se žádostí žalobce odpovědně zabýval a posoudil ji řádným procesním způsobem v rozsahu odpovídajícímu aplikaci ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu, který ve vazbě na skutečnost, že ČR považuje Gruzii za bezpečnou zemi původu dle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu a žalobce neprokázal, že v jeho případě Gruzii vůči němu nelze považovat za bezpečnou zemi původu.
17. V případě žalobce je zřejmé, že svoji vlast neopustil na základě žádného z relevantních důvodů ve smyslu zákona o azylu a ani jeho obavy z návratu do Gruzie nelze považovat za opodstatněné ve smyslu zákona o azylu (zejména § 12 a § 14a). Především bylo zjištěno, že Gruzie splňuje základní demokratické principy v souladu s kritérii pro hodnocení bezpečné země původu (§ 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu) a byla proto zařazena na seznam zemí, které ČR považuje za bezpečné země původu – viz § 2 bod 7 vyhlášky č. 328/2015 Sb., ve znění vyhlášky č. 68/2019 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců. Z výpovědi žalobce v rámci správního řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a ani z obsahu podané žaloby nebylo zjištěno, že by v jeho případě tento předpoklad neplatil. V této souvislosti je třeba připomenout, že je to právě žalobce (nikoliv žalovaný), který musí vyvrátit, že v jeho případě nelze Gruzii považovat vůči němu za bezpečnou zemi původu; tuto (vyvratitelnou) domněnku však žalobce nevyvrátil. Sice v žalobě uvádí, že mu svědčí důvody pro udělení doplňkové ochrany s ohledem na jím tvrzený strach z jednání věřitele, ale toto tvrzení nijak důkazně nepodkládá a ostatně i popírá, že by se primárně s žádostí o ochranu obrátil na státní orgány země původu a ty mu pomoc neposkytly, a tak prokázal, že se nejprve před podáním žádosti o mezinárodní ochranu pokusil využít ochrany země své státní příslušnosti.

18. S tímto důvodem (strach z jednání věřitele) se žalovaný správní orgán dostatečně a zákonným způsobem vypořádal již v rámci správního řízení o jeho žádosti (viz strana 3 napadeného rozhodnutí), když zkonstatoval, že žalobce se na nikoho v zemi původu neobrátil s žádostí o pomoc při řešení jím uváděných potíží, na místo využití dostupných prostředků vnitrostátní ochrany raději volil odjezd ze země původu a následně až v momentě, kdy se mu blížil konec platnosti pobytového oprávnění v ČR i podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kterou se však snažil využít k legalizaci pobytu na zdejším území. Na tomto závěru žalovaný trvá i přes argumentaci žalobce uvedenou v podané žalobě, neboť primárně zákon o azylu má poskytnout mezinárodní ochranu těm osobám, které mají v zemi původu oprávněný strach z pronásledování ze zákonem o azylu vymezených důvodů či jimž hrozí vážná újma dle § 14a zákona o azylu, což však rozhodně není případ žalobce.
19. Za nedůvodnou pak považuje žalovaný i další námitku žalobce, že správní orgán nevychází z aktuálních, objektivních a dostatečných informací pro zjištění skutkového stavu věci – Informace OAMP o Gruzii z dubna 2019 je dle jeho názoru toliko obecná a navíc vypracovaná samotným žalovaným správním orgánem. Obsahem správního spisu žalovaný vyvrací tvrzení žalobce, že „Informace OAMP“ by nebyla dostatečně aktuální a pouze obecná a založená pouze na názorech správního orgánu; v závěru žalovaným v řízení použité informace je totiž soupis zdrojů, na základě nichž byla informace žalovaným zpracována a ze zde uvedeného přehledu lze usuzovat, že jde o uznávané a relevantní veřejně dostupné informace. Informace potvrzující, že Gruzii lze považovat za bezpečnou zemi původu, je součástí správního spisu a žalobce měl možnost se s ní seznámit dne 2. 12. 2019 a byla i hodnocena při posuzování žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany (viz zejména strana 3 napadeného správního rozhodnutí).
20. Bylo a je tedy plně na žalobci, aby prokázal, že mu Gruzie potřebnou pomoc a ochranu před jím popsáním jednáním není schopna poskytnout, což se mu však v průběhu předchozího správního řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a ostatně i přes tvrzení obsažená v podané žalobě, prokázat nepodařilo, a tedy se mu nepodařilo vyvrátit, že by Gruzii vůči žalobci nebylo lze považovat za bezpečnou zemi původu. V případě aplikace bezpečné země původu se neposuzuje, zda žadatel by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 (včetně zkoumání dostupnosti efektivní ochrany ze strany státních orgánů) nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, protože toto zkoumání je nadbytečné – v tomto ohledu prošla hodnocením daná země, v tomto konkrétním případě Gruzie, při zařazování na seznam bezpečných zemí původu a při jeho pravidelném přezkumu a aktualizaci. Z tohoto pohledu je nedůvodná námitka i vztahující se k práci žalovaného s informacemi o zemi původu; doložit potřebné informace v rámci prokázání, že vůči žalobci nelze Gruzii považovat za bezpečnou zemi původu bylo na žalobci samotném, neboť tuto skutečnost při aplikaci § 16 odst. 2 zákona o azylu musí prokázat výhradně sám žadatel o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný správní orgán k žalobou napadenému jeho procesnímu postupu stručně shrnuje, že v případě bezpečných zemí původu důkazní břemeno se vychyluje na stranu žalobce a tedy neuplatní se princip děleného důkazního břemene uplatněného v rámci (běžného, standardního) rozhodování o neudělení mezinárodní ochrany dle §§ 12 až 14b zákona o azylu, je tedy plně na žalobci, aby svá tvrzení i důkazně podložil relevantními informacemi či dalšími důkazy, což se nestalo.

21. Žalovaný je přesvědčen, že v případě žalobce došlo k jednoznačnému naplnění podmínek pro zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 2 zákona o azylu a má za to, že rozhodnutí vychází z řádně zjištěného stavu věci.
22. Navrhoval proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
23. Na vyjádření žalovaného žalobce reagoval replikou, v níž uvedl, že setrvává na svém přesvědčení, že při posuzování jeho žádosti správní orgán postupoval ve vztahu k informacím o zemi původu způsobem, který nelze považovat za přezkoumatelný. Domnívá se, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, a to zejména ve formě doplňkové ochrany, neboť v případě návratu má odůvodněný strach z pronásledování ze strany soukromé osoby – věřitele, před kterými jej státní orgány v Gruzii nejsou schopny ochránit. Žalobce se domnívá, že mu v případě návratu do země původu hrozí zejména vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d). Vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu se rozumí „pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky“.
24. Žalobce se domnívá, že v případě jeho navrácení do země původu bude ohrožena jeho osobní bezpečnost, dokonce jeho život. Uvedl, že institut doplňkové ochrany v § 14a odst. 2 písm. d) je promítnutím zásady tzv. non-refoulement (tedy zásady nenavrácení do země původu), která vyplývá zejména z čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951. Dle této zásady nesmí být nikdo vrácen do státu, v němž by mu mimo jiné hrozilo, že bude porušeno jeho právo na život (čl. 2 Úmluvy) nebo že bude vystaven mučení nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestu (čl. 3 Úmluvy).
25. V případě žalobce je relevantní, že v minulosti již byl podroben výhrůžkám ze strany věřitele. Domnívá se, že v případě jeho návratu do země původu věřitel nebude váhat uvést tyto výhrůžky v praxi. Žalobce přitom nesouhlasí s názorem správního orgánu, že měl nejprve vyhledat pomoc v zemi původu. Dle obecně dostupných informací v zemi původu panuje v gruzínské policii vysoká míra korupce, policie nemá kapacitu potírat účinným způsobem trestnou činnost. I s ohledem na skutečnost, že žalobce je dlužníkem, by mu orgány činné v trestním řízení nejspíš sdělily, že si situaci zavinil svým vlastním jednáním. Žalobce tedy možnost obracet se na orgány v zemi původu nepovažuje za jakkoliv efektivní pro ochranu svého bezpečí. Dále se domnívá, že mu v případě návratu do země původu dále hrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) Vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu se rozumí „vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu“. Jak žalobce uvedl ve své žádosti, v Gruzii bydlí v blízkosti území okupovaného pro-ruskými separatisty a obává se rozšíření konfliktu na další části Gruzie.
26. Pokud šlo o napadené rozhodnutí, bylo vydáno pod č. j. OAM-1052/ZA-ZA11-ZA22-2019 dne 6. 12. 2019, kdy o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany v České republice žalovaný rozhodl tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany se podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zamítá jako zjevně nedůvodná.

Posouzení věci krajským soudem

27. Žaloba **není důvodná.**
28. Krajský soud v první řadě zkoumal, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž v této souvislosti shledal, že žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), ve lhůtě stanovené ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu, a rovněž se jedná o žalobu přípustnou.
29. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní jednání ve věci za nezbytné.
30. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
31. Ze správního spisu zjistil krajský soud následující skutečnosti relevantní pro posouzení věci.
32. Dne 24. 11. 2019 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice.
33. Dne 27. 11. 2019 poskytl údaje k podané žádosti o mezinárodní ochranu v ČR, kdy sdělil, že se narodil v Tbilisi v bývalém SSSR, je gruzínské národnosti, vyznává pravoslavné křesťanství a je schopen dorozumět se gruzínským jazykem. Sdělil dále, že nikdy nebyl členem politické strany ani hnutí, o politiku se nezajímá. Je rozvedený a bezdětný. Poslední bydliště jmenovaného ve vlasti bylo ve vesnici Abisi v okrese Kareli. Před příjezdem do ČR žalobce v minulosti pobýval v roce 2019 pracovně v Polsku a v roce 2007 v rámci vojenské služby nějakou dobu v Německu. Žádná víza nebo povolení k pobytu udělená neměl a o mezinárodní ochranu žádá poprvé. Ke svému zdravotnímu stavu sdělil, že je zdravý a s ničím se neléčí. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu pak uvedl, že podnikal a zadlužil se. Nemohl ve vlasti zůstat, protože nemohl splácet a věřitelé mu vyhrožovali. Jiný důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR nemá.
34. Dne 27. 11. 2019 byl s žalobcem proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a z Protokolu o pohovoru pak vyplývá, že v Gruzii prodal zboží jedné osobě, která mu odmítla zaplatit, kvůli tomu se zadlužil. Protože bral zboží na dluh, z toho důvodu neměl na zaplacení. Muž, u kterého brával zboží a u kterého se zadlužil, mu pak začal vyhrožovat, říkal, že ať dluh žalobce splatí, nebo ho zabije. Takto mu začal vyhrožovat asi v únoru 2019. Žalobce se neobrátil na policii, neměl by jim co říci. Byl to žalobcův dluh a jeho problém. Ani s výhrůžkami se na nikoho neobrátil. Dále sdělil, že nikdy neměl s policií, státními orgány ani soudy v Gruzii žádné problémy. O mezinárodní ochranu nepožádal hned, a to z toho důvodu, že nejprve přemýšlel, co má dělat a potom ho napadlo, že by mohl požádat o mezinárodní ochranu. Českou republiku si vybral

náhodně, také mu známí řekli, že tam může požádat o azyl. Na dotaz, zda uvedl všechny důvody, pro které opustil svou vlast a žádá o udělení mezinárodní ochrany na území ČR, odpověděl, že ano. Na závěr pohovoru pak sdělil, že v Gruzii bydlel kousek od okupovaného území, Rusové jim tam kradou krávy a lidi, za které chtějí výkupné. Žalobce bojoval ve válce proti nim. Kdyby ho náhodou okradli a zjistili by to, zabili by ho. Zatím s nimi osobně žádné problémy neměl, ale riziko zde je.

35. Ve správním spise se pak nachází zpráva Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky – Gruzie – Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu se stavem k dubnu roku 2019.
36. Gruzie je zde hodnocena jako bezpečná země původu. Uvedeno, že je poloprezidentská republika, v jejímž čele stojí prezidentka od listopadu 2018 a nynější premiér od června 2018. Poslední parlamentní volby se uskutečnily v říjnu 2016 a doposud vládnoucí strana Gruzínský sen v ní získala ústavní většinu, zatímco hlavní opoziční strana bývalého prezidenta Michaila Saakašviliho Sjedené národní hnutí ve volbách oslabila a následně došlo k jejímu rozštěpení. Jak parlamentní volby v roce 2016, tak prezidentské volby v roce 2018 byly označeny za soutěživé a administrativně zvládnuté, a to i přes problémy s transparentností a nekonzistentní aplikací volebního práva a obecný velký vliv oligarchů na politiku. Civilní úřady udržovaly efektivní kontrolu nad bezpečnostními složkami. Centrální vláda nemá pod kontrolou separatistické regiony Abcházie a Jižní Osetie, které vytvořily paralelní státní struktury a jsou závislé na Ruské federaci. Vzhledem k přítomnosti ruských vojenských jednotek a pohraniční stráž je regiony de facto pod kontrolou Ruské federace. V Gruzii obecně a soustavně nedochází ani k pronásledování podle čl. 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2011/95/EU, ani k mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení, trestům či hrozbě z důvodů svévolného násilí. Právní předpisy Gruzie dostatečně upravují danou problematiku a jsou v nich implementovány všechny příslušné mezinárodní konvence a úmluvy. Ústava země garantuje základní práva a svobody, včetně svobody volného pohybu a zákazu mučení a jiného krutého, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Řadu reforem v oblasti politických a občanských práv nebo ekonomiky země přijala v souvislosti s procesem vízové liberalizace v EU. Nicméně některé nedostatky v oblasti lidských práv přetrvávají, některá ze základních ústavních práv a svobod nejsou úřady zaručena a dostatečně či rovnoměrně, např. porušování soudní nezávislosti a nestrannosti, porušování soukromí a násilí vůči LGBTI osobám. Gruzie také nemá zcela nezávislý mechanismus pro vyšetření případů mučení. Gruzínské zákony neumožňují udělit trest smrti za žádný trestný čin. Vláda spolupracovala s Úřadem Vysoké komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) i s dalšími humanitárními organizacemi v případě poskytování ochrany a pomoci vnitřně přesídleným osobám, uprchlíkům a dalším skupinám. V roce 2017 vstoupil v platnost nový zákon o mezinárodní ochraně. Princip nenavrácení podle Ženevské úmluvy (non-refoulement) je ve vztahu k občanům třetích zemí obecně dodržován. Od roku 2017 představují státní příslušníci Gruzie významný podíl na počtu žadatelů o mezinárodní ochranu v ČR, což souvisí se zrušením vízové povinnosti pro Gruzii v březnu 2017. Mezinárodní ochranu formou azylu získali v posledních pěti letech pouze dva žadatelé z Gruzie. Z hodnocení pak vyplývá, že gruzínští občané mohou podat stížnost ke státnímu zastupitelství. Případným zneužitím pravomocí státních orgánů se rovněž zabývá

ombudsman a řada nevládních organizací, které poskytují efektivní pomoc v případech porušení práv jednotlivců.

37. V závěru zprávy uvedeno, že organizace Freedom House ve své zprávě Svoboda ve světě 2019 hodnotí Gruzii na sedmistupňové škále stupněm 3 v oblasti politických práv i občanských svobod (status „částečně svobodná“). Gruzii řadí na seznam BZP Belgie, Bulharsko, Francie, Norsko, Nizozemsko (s výjimkou specifických regionů) a Rakousko. Gruzie splňuje s výjimkou separatistických regionů Abcházie a Jižní Osetie základní demokratické principy v souladu s kritérii pro hodnocení bezpečné země původu pro zařazení na seznam bezpečných zemí původu.
38. Krajský soud po posouzení podkladů založených ve správním spise uvádí následující. Zásadní žalobní námitkou žalobce je, že v jeho případě Gruzii nelze považovat za bezpečnou zemi původu, a to proto, že mu ve vlasti bylo vyhrožováno věřitelem, kterému nesplatil dluh, vyhrožoval mu dokonce, že pokud dluh nezaplatí, zabije ho. V tomto směru žalobce naprosto žádný důkaz nepředložil, vůbec neuváděl, kdo je osoba, která žalobci vyhrožovala, přičemž je zcela evidentní, že žalobce se v Gruzii na žádný státní orgán neobrátil, aby ho před výhrůžkami věřitele ochránil. Zdůvodnil to tím, že se jednalo o jeho soukromý problém a policie by mu stejně v Gruzii sdělila, že je to jeho věc a víc by se o to nestarala, když dále uvedl, že mezi policisty v Gruzii je velká korupce.
39. Na tomto místě soud uvádí, že má za to, že tvrzení žalobce je tvrzením účelovým proto, že žalobce chce dosáhnout legalizace svého pobytu na území České republiky, vůbec se nepokusil předtím, než opustil Gruzii, své problémy s věřitelem a jeho vyhrožováním žalobci řešit prostřednictvím Policie ČR, takže ani neví, jak by se v jeho případě policie zachovala, pokud by ji výhrůžky věřitele vůči své osobě žalobce nahlásil.
40. Soud pak uvádí, že má za to, že tato žalobní námitka, kdy žalobce zpochybňuje Gruzii jako bezpečnou zemi původu, právě ze shora uvedených důvodů není důvodná, když tedy dle názoru soudu žalovaný rozhodl správně v souladu s ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu, kdy jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.
41. Česká republika Gruzii kromě Abcházie a Jižní Osetie považuje za bezpečnou zemi původu a žalobce neprokázal, že tomu tak v případě jeho osoby není.
42. Pokud pak žalobce uvádí, že před odchodem z Gruzie bydlel kousek od okupovaného území a má obavy z Rusů, proti nimž bojoval, v tomto směru soud uvádí, že žalobce nebydlel na území Abcházie ani Jižní Osetie a sám vysloveně uvedl, že dokud žil na území Gruzie, neměl s Rusy žádné problémy. Soud pak ještě uvádí, že pokud žalobce namítal, že žalovaný do spisu založil pouze jednu jedinou zprávu o bezpečnostní a politické situaci v Gruzii z dubna 2019, zprávu, kterou vypracoval žalovaný, v tomto směru soud uvádí, že je sice toto tvrzení žalobce pravdivé, nicméně žalovaný při vytváření této zprávy vycházel z celé řady zdrojů, a to od Amnesty International, zprávy ČTK, zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA z dubna 2019, zprávy UNHCR z dubna 2019 atd. Žalovaný tedy

vycházel z celé řady zdrojů od důvěryhodných organizací při posuzování hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu.

43. Soud tedy uzavírá, že nebylo prokázáno, že v případě žalobce by Gruzie nebyla bezpečnou zemí původu, tvrzení žalobce soud posuzoval jako tvrzení účelové, a to proto, že žalobce se nechce do Gruzie vracet, chce si zlegalizovat pobyt na území České republiky, a pokud měl v Gruzii skutečně problémy v tom směru, že mu vyhrožovala soukromá osoba – věřitel a z těchto výhrůžek měl žalobce strach, sám uvedl, že v tomto směru se na policii ani jiný státní orgán v Gruzii neobrátil, aby se pokusil přímo v Gruzii svou situaci řešit.
44. Žalobu žalobce tedy soud posoudil jako nedůvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.
45. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány, a pokud jde o žalovaného, tomu kromě běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 7. října 2020

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.